

מקורות פרשת אמור - ל"ג בעומר תשפ"א איך רבי עקיבא המשיך אחרי האסון?

1. פרי חדש תצגב: יש לדקדק בשמחה זו למה? ואי משום שפסקו תלמידי רבי עקיבא למות - מה בכך? הרי לא נשאר אחד מהם וכולם מתו? ומה טיבה של שמחה זו?

3. חיד"א טוב עין סימן יח אות פז: מה שעושים שמחה בל"ג בעומר, אפשר דרבי עקיבא היה כלל גדול בתורה (מוסר התורה) ולימדה לכ"ד אלף תלמידים ומתו ונשאר העולם שם, **ויום ל"ג התחיל לשנות לרשב"י ורבי מאיר ורבי יוסי וכו' שתחזור התורה**

בראשית רבה סהג: העמיד שבעה חדשים... אמר להם: בניי, הראשונים לא מתו אלא שהיתה עיניהם צרה בתורה אלו באלו, תנו דעתכם שלא תעשו כמעשיהם, עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה.

סיום מסכת מכות: וכבר היה רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא מהלכין בדרך... היו עולים לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים. התחילו בוכין ורבי עקיבא מצחק. אמרו לו מפני מה אתה מצחק? אמר להם מפני מה אתם בוכים? אמרו לו: מקום שכתוב 'והזר הקרב יומת' ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה?! אמר להן לכך אני מצחק... באוריה כתיב: 'ציון שדה תחרש', ובזכריה כתיב: 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים', עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה, הייתי מתירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה. עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. אמרו לו: עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו.

לקו"ש יט/3-72: רבי עקיבא מביא את הפסוק 'ציון שדה תיחרש', שכן המטרה של חרישת שדה היא לא לקלקל את השדה [אף שבמבט שטחי זה עלול להיראות כך], אלא אדרבה, חרישה היא צעד מוכרח כדי להביא את השדה לשלמותה, ואדרבה, ככל שהחרישה היא טובה יותר, כך הזריעה ואחריה הצמיחה מוצלחים יותר. עד"ז בענייננו: חורבן בית המקדש הוא בדוגמת החרישה, שדווקא על ידה יבוא היתרון של צמיחת הגאולה ובאופן הנעלה ביותר.

חידושי אגרות מהרש"א מכות שם: אמר להם רבי עקיבא לכך אני משחק - שהוא חרב והשועלים הלכו בו ולא העכו"ם, שאין להם נחת רוח ממנו יתברך במקום המקודש הזה להתיישב שם... כותיים כמה שנים היו זורעים בה ולא הייתה עושה פירות.

1. ויקרא כג: בחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות לה' שבעת ימים מצות תאכלו: ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו... ביום השביעי מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו. דבר אל בני ישראל לאמר בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסכות שבעת ימים לה': ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו... ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם והקרבתם אשה לה' **עצרת** הוא כל מלאכת עבודה לא תעשו.

ראש השנה ד,א: שמיני עצרת רגל בפני עצמו הוא לעניין פז"ר קש"ב (פיס: הכוהנים ערכו הגרלה נפרדת על הקרבת הקרבנות של שמיני עצרת מהפיס של חג הסוכות. זמן: מברכים שוב שהחיינו בעוד שבשביעי של פסח אין מברכים. רגל: בשמיני עצרת אין יושבים בסוכה, בעוד שבשביעי של פסח חלים דיני הפסח. קרבן: קרבנו שונה מקרבנות המוסף של סוכות. שיר: הלויים אמרו שירה שונה. ברכה: ברכת קדושת היום בתפילה וקידוש שונה מהברכה של סוכות ואומרים 'את שמיני עצרת החג הזה').

רמב"ן ויקרא כג,לו: 'עצרת היא' - עצרתי אתכם לפני, כמלך שזימן את בניו לסעודה נוספת כיון שהגיע זמן ליפטר אמר בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד שקשה עלי פרידתכם... וצוה [גם] בחג המצות שבעה ימים בקדושה... ומנה ממנו תשעה וארבעים יום... וקידש יום שמיני כשמיני של חג והימים הספורים **בינתים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג - והוא יום מתן תורה** שהראם בו אשו הגדולה. ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת כי הוא כיום שמיני של חג.

2. יבמות סב,ב: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיוכוס וכולן מתו בפרק אחד... מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת... כולם מתו מיתה רעה, מאי היא? ... אסכרה [חיידיק ה'דיפתריה' הגורם לחנק בגרון וכיום מחסנים את התינוקות מפניו].

פירוש המאירי יבמות סב: קבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר **פסקה המיתה** ונוהגים שלא להתענות בו.

מנהגי מהרי"ל ימים שבין פסח לעצרת ז: ל"ג בעומר אין אומרים בו תחינה [תחנון].

שולחן ערוך סימן תצג: נוהגים שלא לישא אישה בין פסח לעצרת עד ל"ג בעומר... נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג בעומר שאומרים שאז פסקו מלמות.

רמ"א: ומרבים בו קצת שמחה.